

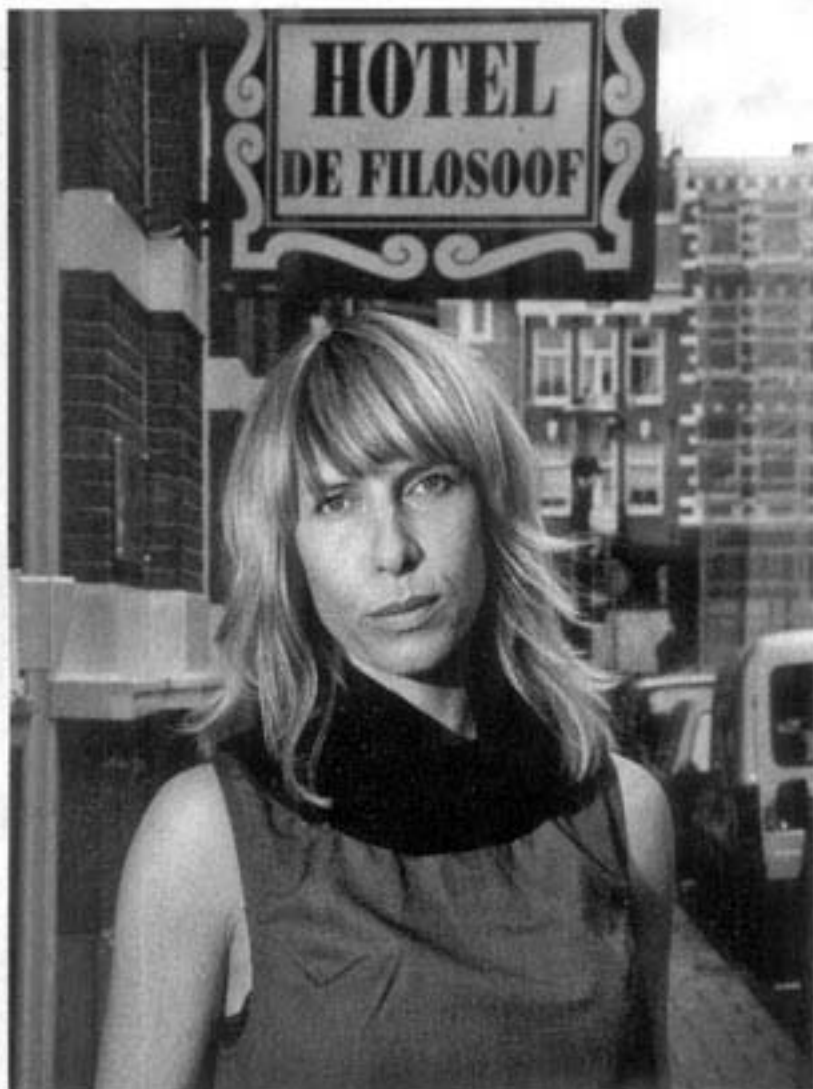
Vaste gasten

Of je het doet vanwege je werk, je avontuurlijke geest of uit bittere noodzaak: in een hotel wonen hééft iets. **Uit en toch thuis**; drie heel verschillende verhalen uit de Amsterdamse praktijk. Plus een tip voor een *long stay* in New York.

Tekst BARBELIJN BERTRAM en ELLEKE VAN DUIN
Foto's JAN VAN BREDA

Altijd een opgemaakt bed, genoeg shampoo en 24/7 een luisterend oor in de buurt, al is het maar in de vorm van een receptionist. Iemand anders die de haren voor je uit het doucheputje van de regendouche vist en je kleren over de stoel hangt. Wonen in een hotel lijkt de ultieme droom. Het is avontuurlijk, want je ontmoet nog eens iemand, en stukken minder burgerlijk dan jarenlang in hetzelfde rijtjeshuis wonen. Inspirerend voor een creatieve geest en verwennerij voor wie van makkelijk houdt. En mocht je er ineens genoeg van krijgen, een andere kamer is zo gevonden. Een mobiel bestaan heeft trouwens de toekomst: waar internet werkt, voelen wij ons thuis. Zelfs financieel kan het aantrekkelijk zijn.

Melanie van Dijk

'Een spannend vooruitzicht: mijn leven zou voortaan mobiel zijn'

Melanie van Dijk (35), eigenaar van ontwerpbureau Creative Hotshop, woonde tot voor kort een half jaar in verschillende driesterrenhotels, variërend van hotel De Filosoof bij het Vondelpark tot minder gezellige logementen buiten de ring. Maar nooit minder dan drie sterren; een zwervster met glamour dus. Met twee koffers in de achterbak van haar auto trok ze door de hele stad. "Ik woonde in een prachtig huis op IJburg. 1500 euro per maand kostte het; er zat een parkeergarage bij, een tuin en het uitzicht op het IJ was adembenemend. In het begin was ik helemaal wild van al het licht en zo veel ruimte, maar al snel vond ik het vooral erg stilletjes. Ik werkte vanuit huis en zat dus de hele dag in mijn eentje. Als ik gezelschap wilde, kon ik maar één kant op en dat was de stad in. Ik pakte dan de auto, want het is ver fietsen en 's avonds op de fiets terug leek me niet prettig. Het kostte handenvol parkeergeld. Toen ik uitrekende dat mijn huis me alleen aan huur al vijftig euro per dag kostte, vond ik dat er iets moest gebeuren. Ik zou een woning kunnen kopen, de jaarcijfers van mijn bedrijf waren goed, maar het was oktober 2008 en de crisis kwam steeds duidelijker in beeld. Het leek me geen goed moment om iets te kopen. Zo kwam ik op het idee dat mijn leven voortaan mobiel zou zijn. Een spannend vooruitzicht."

Melanie zei de huur op, stalde haar huisraad bij

Citybox en begon een zwervend bestaan. "Ik huurde tijdelijk appartementen via Amsterdam Apartments en verbleef in diverse hotels. Op een gegeven moment belandde mijn naam op een lijst die onder hotels circuleert; als er kamers vrij waren werd ik gebeld met een aanbieding. Zo ontdekte ik onder andere het Hem Hotel aan de Voorburgstraat, net buiten de ring. De buurt is niet zo best, maar de kamer was mooi en comfortabel en kostte maar 25 euro per nacht. Ook in Hotel De Filosoof heb ik meermalen gelogeed. Ik onderhandelde in alle hotels altijd over de prijs van de kamers. Vroegen ze eerst tachtig euro, dan kwam ik uiteindelijk op zestig euro uit. Om de gemiddelde kosten te drukken logeerde ik tussendoor bij vrienden."

Aanvankelijk vond ze het een groot avontuur. Maar het was ook onrustig, omdat ze in wisselende hotels verbleef. En het bleek ook een beetje ongezellig. Van Dijk: "Meestal duurt het twee of drie dagen voor je het naar je zin hebt, vaak moest ik er dan alweer uit. De bedden waren slecht, de douches vielen tegen. Ook bleken de internetverbindingen niet al te best." Daarnaast was het een hoop georganiseer; er kwamen nog net geen Excelbestanden aan te pas waarop te zien was wanneer er waar geslapen zou worden. Uiteindelijk kreeg Van Dijk genoeg van haar zwervende bestaan en ging ze op zoek naar een koophuis. Dat vond ze in De Pijp. "Fijn dat ik nu niet meer met een toilettaas heen en weer hoeft te zeulen. En ik kan weer variëren met mijn outfits. Het was een enerverend bestaan, maar toch had ik het niet willen missen."

Je kunt ook om minder luxueuze redenen in een hotel verblijven. Omdat je geen vaste woon- of verblijfplaats hebt bijvoorbeeld. Of omdat je je in je eigen huis niet meer veilig voelt. Gelukkig telt Amsterdam naast de vele dure etablissementen evenzoveel budgetkamers. Het goedkoopste hotel van de stad is het zeven jaar geleden geopende Passantenhotel Boerhaave in de Tweede Boerhaavestraat in Oost, vlak bij het Oosterpark. Het is geen gewoon hotel, maar een gesubsidieerde

instelling voor de opvang van Amsterdamse dak- en thuislozen, die zichzelf redelijk goed kunnen redden. Voor hen is het niet alleen een hotel, maar vaak ook een toevluchtsoord. Het is gevestigd in een voormalige lagere school, telt 45 kamers, kost vijftien euro per nacht en is niet bedoeld voor toeristen. Het is een verrassend mooi, haast statig gebouw met hoge ramen. Het zou een hippe jeugdberg kunnen zijn, al detoneren de groezelige gordijnen. Officieel mogen de bewoners er maximaal een half jaar wonen, maar er wordt nogal eens een oogje dichtgeknepen, zoals bij bewoner Serfano Atoman (31). Hij verblijft al meer dan twee jaar in kamer 27 B. Atoman was, voor hij in de Boerhaave belandde, fotomodel en hij werkte in een modezaak in de Kalverstraat. Hoewel er zich onder zijn T-shirt enorme spierbundels aftekenen waarmee hij makkelijk kan doorgaan voor de portier van een gerenommeerde nachtclub, heeft hij de nodige problemen.

"Toen ik mijn ex leerde kennen, had ik nog geen verblijfsvergunning. Ik kom uit Suriname, maar verbleef al wel in Amsterdam. Mijn ex wilde me wel helpen en al gauw woonden we samen.

Omdat zij zich voor mij garant stelde, wilde ze controle over me. Ik moest elke avond om tien uur thuis zijn bijvoorbeeld. Als we daarover ruzie kregen, sloeg ze erop los. Ze heeft me geestelijk mishandeld en dreigde mijn verblijfsvergunning te laten intrekken," vertelt hij terwijl hij een map met politieaangiftes laat zien en een stapel foto's van kapotgeslagen huisraad.

"Na de zoveelste klap was ik zo boos, dat ik bang werd dat ik haar iets zou aandoen. Het liep helemaal uit de hand. We hadden inmiddels ook een dochtertje; Bureau Jeugdzorg ging zich ermee bemoeien en onze dochter werd uit huis geplaatst. Ik raakte overspannen, verloor mijn baan en belandde op straat. Na drie maanden zwerven kon ik na veel telefoontjes in de Boerhaave terecht. Hoe ik het hier vind?" Hij kijkt sip opzij. "Leuk is anders, ik voel me erg alleen. Ik bemoei me nauwelijks met de anderen, ik eet hier niet en ik zit meestal op mijn kamer. Kinderen mogen hier 's nachts niet blijven, dus mijn dochter kan ik alleen overdag zien; om uiterlijk half zeven moet ze weg zijn. Al mijn hoop is gevestigd op een eigen woning."

Wie in moeilijkheden verkeert of het opzeggen van de huur overweegt, weet zich getroost: Amsterdam heeft zeker een passend hotel. Of het nou low budget is of een vijfsterrenpaleis, er is altijd meer service dan onder de brug. En vergeet niet om af te dingen op de kamerprijs.

Sesfano Atoman

'Ik raakte overspannen, verloor mijn baan en belandde op straat'

